

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. D. Ioannis Ivsti Lanspergii, Natione Bavari, Illvminati Ac Religiosissimi viri, Carthusiae Coloniensis ante annos centum Vicarii, & Magistri Nouitiorum laudatissimi Opera

In Qvinque Tomos Distributa, à mendis expurgata, veteri integritati
restituta, & indicibus locupletata

In Passionem D.N. Iesv Christi Homeliae quinquaginta sex, Theoremata
viginti octo, totidemque sermones. In Monotesseron Praeterea Eivsdem
Passionis Dominicae, iuxta Euangelistarum & historiae fidem, Elucidatio.
Conciones ad Haec Paraeneticae in praecipuis anni & Sanctorum
festiuitatibus habitae

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, Anno M.DC.XXVIII

Duodecim in beata Maria Magdalena reperiuntur cuius feliciter pœnitenti
imitanda. Sermo III.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47113](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47113)

sumpserit, nisi vereretur ne longius forsan, quam placuit vobis, cucurrerit oratio. Proinde sermone finem imponentes optemus omnes, ut quem commendamus amorem, faciat nos Deus magis experiri quam loqui, per Dominum nostrum Iesum Christum, qui est benedictus in secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Duodecim in beata Maria Magdalena reperiuntur cuius feliciter penitenti imitanda. Sermo III.

Fecit Deus duo luminaria magna. Luminare maius ut præset diei, & luminare minus ut præset nocti. Genesis 1. Duas charissimi fratres constat (vita dicam) esse Marias: quibus, siue ad nominis interpretationem, siue ad vitæ seriem spectemus, non absurdum videbitur, hæc thematis verba tribuisse. Ipsas namque Deus in sexu fœmineo nobis constituit, haud aliter atque duo luminaria, aut duas benè viuendi normas: videlicet Mariam Iesu matrem, & Mariam Magdalenam. Innocentem vnã, penitentem alteram, quarum illa exemplo suo præsit diei, hoc est, iustis: hæc nocti, id est, penitentibus seu peccatoribus conuersis. Siquidem purissima illa virgo ut omnibus est innocentia speculum, ita hæc Maria Magdalena nobis data est penitentia in exemplum. Cuius hodie quoniam festiua non minus penitentia quam gloria recolitur memoria, & nos quoque veluti eiusdem imitatores, quia Penitentium sumus in ordine constituti, nouis penitentibus, id est, nouitijs, sermonem facturus, operæ precium duxi nonnulla recensere, quæ verò penitenti, hoc est, bono conueniant monacho, eadem omnia in sancta hac penitente nobis pariter ex Euangelio commendata. Primum itaque omnium est, congruum penitentia locum deligere. Quod quam necessarium sit, vel inde liquet, quod loci opportunitas perinde ut fuit ruina, ita plerumque etiam sit occasio correctioris vitæ. Accedit quod hac tempestate centum ante vltro se offerant qui abducere, quam vnus reperiat qui Christo lucrari animam velit. Ad tutiora igitur loca confugiendum est. Hoc fecit beatissima Magdalena, domum Simonis, quæ tum intra se Christum continebat, expectans. Credebat enim, nec sua eam fefellit opinio, hunc omnium, vbi peccata sua plangeret, locum maximè sibi conuenire. Ibi ad Christum accedens ab illo separari noluit: ipsum secuta est, & quantisper potuit, eius consuetudine vtebatur. Quo cælos petente, ipsa quoque non diu morata, mundum deseruit, & sine Christo mundum nihil ducens, hominumque frequentia perturbata, vastam se in eremum abdidit, vbi soli viueret Deo. Nihil hic opus est fratres charissimi, ut moneam vos penitentia locum querere, quem fortiter estis, quo non possitis accepisse meliorem. At vnum hoc horret, sicut corpore, ita mente huic loco finis addicti. Semel seculi contemptores effecti, non iterum illius experiamus ambitum. Deserti squalore semel electo, non deuenimus ad Aegypti suspiremus delicias. Quod quaesiuimus, quod elegimus, propter quod venimus, & ut simul omnia dicam, quod iam cœpimus, non sequitur sed feruenter perficiamus. Secundum, quod in ordine iam sequitur, ut mala admittamur: cuius B. Magdalena exemplum nobis præbuit, quæ sua pro

Penitenti
cuiuslibet
duodecim
habenda
quæ sint.
Locum pen
nitentia co
gruum eli
gere quam
sit necessa
rium.
Luc 7.

Numer. 12.
Mala ad
mittamur
ut debeat
imus.

pro delictis tanto cordis scindebatur dolore, vt lachrymarum immodicam
imbrem Domini pedibus infunderet. Quos dum lachrymis lauit, prioris
vitæ suæ vniuersas eluit sordes. Sic nos quoque domum penitentiæ ingressi
lugere debemus peccata & propria & aliena, quod licet omnibus & omni
tempore, præcipuè tamen nouitijs, & primo conuersionis tem-
pore est agendum, vt iuxta Hieremiæ prophetæ monita, luctum vnigeniti
sibi faciant, planctum amarum. Quæ vnigenitum luget mater, dolore maiori
cruciat: quippe cum non habeat superstitem alium in quo consoletur.

Maximus igitur qui penitenti inducitur luctus esse debet, dum luctui ma-
tris vnigenitum plangentis similis imperatur. Atqui penitenti maior hic
causa est lugendi quam matri, quandoquidem ille animam, hæc corpus plân-
git emortuum. Adde, quod ille mortem propriam, hæc alienam. Sed dicit
fortasse quis: Nullis obnoxius sum sceleribus, grauioribus delictis nõ offen-
di Deum. quid igitur plangam? Profectò haudquaquam lachrymis abstinē-
dum reor, tametsi peccata non habeas graua. Quid si propterea sint graua,
quod tu putes leuiora? Certè nunquam non grauius delinquitur, quoties in
Deum peccatur. Non inficior, peccata inter se vel maximo distare gradu. Sed
illud magis cauendum, ne peccatum quoduis ceu leue contemnendo, dum nõ
plangitur, non remittatur. Atqui per paucis donatum est, lethalia non com-
mississe. Porro, si cui hoc datum est, sic gaudeat, vt nihilo secius lugeat, quod
itidem is est, qui commisisset, nisi diuina fuisset gratia aut præseruatus, aut
remotus. Quotidie, nisi omnino talpeus sis, huius rei intra temetipsum peri-
culum facere potes, si rimari velis internos animi tui motus & affectus. In-
uenies profectò quæ ad casum præcipitem te dedissent, aut olim data sint,
si immensa te Dei misericordia non continuerit. Nequaquam igitur tibi de-
sunt peccata, tum præterita, tum hoc penè ipso momento nascentia. Ad sunt
vitia. Adest denique velut languor quidam & interioris hominis desituta
nimium habitudo. Et quis singula recenseat, quæ cumulatim præbent flendi
materiam? Itaq; cum id genus multa nobis insint ploranda, tertium necessa-
rium est penitenti, seu monacho bono, verecundia. De qua Bernardus: Nef-
cio, inquit, si quicquam gratius verecundia in moribus depræhendi queat.
Verecundia est omnium ornatus ætatum: sed in tenera ætate àplius pulchri-
usque enitescit. Et iterum: Quantum displicet Deo impudentia peccatoris,
tantum penitentis verecundia placet. Huius legimus exemplum in beata
Magdalena, quæ retro post Dominum stetit. Neque enim oculis eius audebat
se ingerere, adeò erat vilis in oculis proprijs. Considerandum verò verecun-
diam quandam esse superbiam filiam, hic nequaquam laudatam, qua erubescit
quis de paupertate, de ignobilitate, de cæteris naturalibus (quæ sine peccato
sineq; scandalo eueniunt) defectibus, atque adeò de ipsis plerunq; virtutum
exercitijs. Hanc verecundiam vera non habet penitentia. At fortasse dicit
quispiam: De quibus ergo est erubescendum? Vereor, si dicam, ne cui stoma-
chus moueatur, & me pungere velle existimet: eam ob rem verbis vtar non
proprijs, sed diui Bonauenturæ, qui ea de re scribens complura enumerando,
de quibus erubescere intra nos debemus: Signum, inquit, superbiæ videtur
esse, nimis erubescere de illis defectibus, quos natura indidit, vt de deformi-
tate corporis, vel ruditate vocis, & similibus. De vilitate autem vestis, vel

Luc. 5.

Hierem. 10.
Luctu vnigeniti quò
sibi facere
debeat penitens.Peccata
grauiora non
habenti v-
trum etiam
plangendū
sit.Bernardus.
Verecundia
penitenti
necessaria
quæ sit.
Luc. 7.Verecundia
superbiæ fi-
lia, quæ sit.Bonauent.
Erubescere
superba quæ
sit.

humi-

De quibus
fit merito e-
rubescendū.

Desidia in
resistendis
vicijs quāta
nobis infit.

Ingratitudo
erga Deum
quanta.
2. Cor. 6.

Negligens
debitorum
perfolutio.

Negligētijs
nostras di-
numerat
Deus.

humilibus obsequijs erubescere, in paupere religioso grauis superbia est. Ver-
tium vel scandalum erubescere, vnde vel Deus offenditur, vel aliquis scandali-
zatur. Apud teipsum erubescere de peccatis tuis, de corpore in seruitio Dei, de
negligentia bonorum, quæ posses facere & deberes. Quod tempus desit, &
profectus virtutum non crescit: de hypocrisi, quod foris vis putari melior,
quam intus te inuenias. Quod vitia tua occultas, non timore nocimenti alio-
rius sed timore displicendi, & ne vilipendaris. Quod per bona quæ ostē-
dis, vis videri & placere hominibus, vt ex his suspiciantur te multo plura de
maiora in occulto habere, ex quo talia foris prodeunt quasi te dolente. Quod
vix aliquem ad eō familiarem habeas vnanimem, quem velles te in omnibus
agnoscere sicut teipsum agnoscis: quod etiam fit in confessione quandoque
etsi non audes peccata tua suppressere quin ipsa accuses, tamē in illis, in quibus
te magis disciplicere times, ita ordinas verba præmittendo, subiungendo,
colorando, vt minus appareant verecunda: vel si forte plus nude proferas,
gloriaris & vis apud confessorum inde sanctus notari, qui tam humilis sis, vt
te magis quam necesse sit studeas confundere confitendo. Quod cum tentatio-
nibus vitiorum, maximè carnalium ita desidiose pugnas, vt solo timore pe-
riculi vel confessionis pudore eas repellas, & quantum audes in affectu car-
nis arrideas, solo consensu operis & morosa delectationis excluso. Et in hoc
apparet maior peruersitas, quod cum facili quandoque posses huiusmodi
tentationes quasi muscas immundas abigere, ex negligentia eas permittas
crescere, & callescere, & conalescere, & donec confortata iam periculis florescunt,
& difficilius vincuntur, & conscientiam sæpius pulsando, confundit. Quod ita
desidiosus ad ea quæ Dei sunt, & ad virtutes vel quæ ad deuotionis studium
pertinent, vt pudor humanus plura ex his magis à te extorqueat, quam amor
diuinus. Quod ita es ingratus Dei beneficijs, vt non solum debitas non
agas gratias pro perceptis, sed etiam gratiam oblatam & paratam in vacuum
recipias, & negligas vtiliora ad quæ runc sentis tibi arridere gratiam, & oc-
cupes te vanioribus studijs, quasi qui texit aranearum telas, quæ non prode-
runt ad vestimenta salutis. Quod illa ad quæ teneris faciendā, sicut sunt
horæ canonicæ, & similia, ita negligenter & desidiosè perfoluis, vt
non tam meritum inde speres, quam supplicium inde expectes: quia
etsi verba ore vtunque proferas, corde tamen tam vagus es & affectu
frigidus, quod nec sensum orationis percipis, & deuotionis affectum, &
de ipsis verbis plurima defluunt accelerando: & vtinam non multa trans-
filias omittendo, dum non attendas, si dixeris vel non dixeris, nisi forte ex
coniectura alicuius verbi, quasi ex caudæ apprehensione reputes te dixisse.
Deus autem etsi patienter dissimulat intendere nostras negligentias, tamen
non minus odit eas, sed integrè dinumerat, districtè dijudicat, seuerè puniet
nisi nos præueniamus faciem eius in humili confessione, in forti satisfactione
& in seriosa emendatione. Quod ad omnia quæ ad corporis curam vel com-
modum spectant, studiosissimus es: quæ vero ad spiritus profectum, vel ad
supernæ charitatis exhibitionem, vel ad prælati obedientiam, vel ad carnis
castigationem spectant, deses es. Quod etiā hos & similes plures in te aduer-
tens defectus non terreris, non compungeris, non discitis, non corrigis,
quasi Deus aliter tecum acturus sit, quam cum omnibus alijs, vt mala tua in-
corre-

correcta non puniat, & bona neglecta remuneret. Pro his & similibus erubescere apud te, & ab alijs ea in te dijudicari & reprehendi non mireris, nec indigneris, sed verecunderis semper. Haftenus deuotissimus pater ille Bonaventura. Quibus apposite quartum, quod poenitentem exornet, nunc iungitur humilitas. Quæ enim poenitentia sine humilitate? Humilis quippe (vt verbis vtar Bernardi) & verecunda debet esse satisfactio, qua emendatur superbia transgressio. Est humilitas quædam in cognitione, qua quis verissimam sui cognitione sibi ipsi vilescit. Hæc etsi poenitentem non mediocriter exornet, longè tamen nobilissima inter omnes virtutes iustos atq; ipsos perfectos venustat. Siquidem teste Bernardo: Magna & rara virtus est, vt magna licet operantem magnum te nescias, & manifestam omnibus tuam te solum late-re sanctitatem. Mirabilem te apparere & contemptibilem reputare, hoc ego ipsis virtutibus mirabilius iudico. Est verò altera humilitas in affectione, de qua Bernardus loquens: Verus, inquit, humilis vilis vult reputari, non humilis prædicari: gaudet contemptu sui, hoc solo planè superbus, quia laudes contemnit. Humilitatis exemplum præbuit Maria Magdalena, quæ Christi neque commendatione, neque familiaritate elata, ad Domini se pedes semper continuit. Quintum, quod congruit poenitenti, est patientia. Abstinentiam, disciplinam, & quæuis alia castigationum genera suo prope consilio assumpta per peti, haud est difficile. At ab alijs irrogatam sibi contumeliam æquanimitè ferre, aliena quam nolis molestia onerari, hoc patientiæ & virtutis opus est, tanto plus habens meriti, quanto laboris. Huius habemus exemplum in beatissima Magdalena, quæ Pharisæi indignationem, sororis accusationem, atque ad eò Apostolorum murmurationem (vt cæteras interim quibus hæc vita plena est, molestias taceam) patientissimè tulit. Sexto, verum poenitentem decet colere quietem. Quietem dico nõ quædam, ad quam peruenire, non exigui est negocij. Est quies cordis, videlicet ab occupationibus circa creaturas animo feriatum esse, à distractionibus mentis Deo vacare, imperturbatum Deo sabbatum agere. Hinc quieti per multum confert negocijs similiter exterioribus, quatenus cum obedientia, tum charitas admittit sese abdicare, nulli rei nisi spiritualis, profectus non nihil adferat animum dare. Siquidem qui rei cui libet animum vult suum implicare, tumultus etiam varios, perturbationes atque distractiones cordis ferat, necesse est. Primum, inquit, Seneca, argumentum mentis compositæ est, posse & consistere & morari secum. Maria Magdalena hic quoque suo non deest nobis. Sedisse enim ad pedes Domini, & contemplationi ad eò perhibetur vacasse, vt à sorore quoque accusaretur.

Septimum, est silentium amare. Nam si lingua, teste Apostolo Iacobo, ignis est, & vniuersas inquinat, quæ maculat totum corpus, & inflamat rotam nativitas nostræ inflammata à gehenna, inquietum malum, plena veneno in infero. Est si quis qui linguam non refrænât, vana est religio. Quod frenum, quæso, vt ilius possit poenitens, præsertim nouus, suæ inferre linguæ atque silentium; Beatâ Magdalenam cum Dominus silentij cerberet cultricem, ad eò vt ne accusatoribus quidem responderet, non passus est istam silendo famæ iacturam facere, sed respondit ipse pro ea exprobrantibus illi verbum, & probro exemit

R r r omni

Humilitas
quantum
exornet poe-
nitentem.
Bernardus.
Humilitas
cognitionis
quæ sit.
Bernardus.

Idem.
Humilitas
affectionis
quæ sit.
Luc. 10.
Patientia
quanta poe-
nitenti ne-
cessaria.
Luc. 7.
Luc. 10.
Matt. 26.
Marc. 14.

Quies sancta
poenitenti
colenda
quæ sit.

Seneca.
Luc. 10.

Iacob. 3.
Silentium
amare vt
debeat poe-
nitens.
Iacob. 11.

Psal. 118.

omni. Silentij tum latidem, tum vtilitatem non minus experientia quam lectione norunt, qui huius sunt obseruatores.

Loquendū
vbi sit pœni
tenti.

Octauum, si loquendum fuerit, vtilitatem sermonis breuitate exornare. Mariam Magdalenam vbiunque in Euangelio legimus locutam, aut cum Christo, aut de Christo sermonem, & hunc breuem habuit. Nonum, est obedientiæ promptitudo. Magdalena etiam inde commendatur, vbi vocat per sororem dicentem: *Magister adest & vocat te*, confestim vt audiuit, surrexit & occurrit. In quo vno ostendit, quam in cæteris ad obedientiam deuota fuerit.

Obedientiæ
pœnititudo.
Ioan. 11.

Vtinam sic nostra foret obedientia & integra & velox. Hodie per multum commendatur, qui vel longa persuasione inductus, tandem acquiescit. Natorum est omnino damnabilis abiectio, qui nunquam nisi quod pro eorum arbitratu iubetur, libenter parent, dicentium: Non idem ad ordinem veni vt hæc aut illa facerem. Quasi lege præscripta ante cauissem quam preberentur vbi vellent, vbi non vellent obedire: cum potius si recto & simplici sunt animo professi, obedientiam promissere licitam, rationabilem, sineceptione omnem. Quam tamen etsi nemo fuisset professus, virtus ipsa serui commendaret, & imitandi Christum propositum abnegationem propriam nemini non indiceret. Decimum, quod pœnitentem cum primis iuuat, est Dei amor feruens. Hic omnem pœnitentiæ laborem, vniuersum pondus carnis & æstus ad eum leuia facit spiritui, vt propemodum carni etiam ipsi fiant seruicia. Quare domandæ carni cum semper magnopere sit insistendum, cellatissimum est cunctis alijs pœnitentiæ exercitijs amorem præferre. Nihil enim ad eum carnis domat, nihil sic eius æstum extinguit, nihil æque concupiscentias illius cohibet, ac Dei amor: vt pote qui vnus plus potest in carnem vno die, quam exercitia castigationum alia sexcentis. Nam carnis castigatōnes vitia debilitant, ac amor consumit penitus. Exemplum habemus in beata Magdalena. Hanc namque tam feliciter quam subito, quid mutauit? Quam tam perfecte purgauit? Quid contemptum & mundi & sui tam repente contulit? Quid cor eius tam profundè vulnerauit? Quid pristinas in ea carnis lecebras refecauit ad eum? Quid denique Christo per omnem vitam tam familiarē reddidit? Profecto ardentissimus amor. Sed de hoc satis.

Matt. 20.

Vndecimum, est compassio ad proximum. Hæc ex misericordia oritur, quæ ad eum pœnitenti est necessaria, vt frustra suis delictis flagitet misericordiam, nisi delinquenti misereatur & ipse. Madauit aut nobis Deus talē amorē habere erga proximum, qualē ipse habet erga nos. Vnde cū redamare Deū nō possumus, eo quo ipse nos diligit amore: quippe qui prior, q nō accepto merito, qui indignos, qui deniq; gratis, hoc est, cōmodi nihil à nobis expectas nos diligit, qui denique ignoscit nobis atque adeo benefacit: Nos verò nequaquam illius amorem præuenire possumus, vt amando simus priores: Sed neque gratis, neque sine merito illum amamus, nec velut indignum, qui amari dignissimus: item neque benefacere illi possumus, neque ignoscere. Constat tuit nobis proximum, in quem hæc omnia exercendo vicem suo rependimus amoris. Quem pietatis seu compassionis affectum habuerit beata Magdalena, primum ad Christum, tanquam ad caput, deinde etiam ad eius membra, id est, ad proximum, significatur per effusionem vnguenti, quo caput Christi unxit & pedes. Palam est etiam partim ex Euangelio, partim ex descriptione

Compassio
ad proximum
quam sit pœ
nitenti nec
cessaria.
Matt. 7.
Marc. 4.
1. Ioan. 4.

quæ ad eum pœnitenti est necessaria, vt frustra suis delictis flagitet misericordiam, nisi delinquenti misereatur & ipse. Madauit aut nobis Deus talē amorē habere erga proximum, qualē ipse habet erga nos. Vnde cū redamare Deū nō possumus, eo quo ipse nos diligit amore: quippe qui prior, q nō accepto merito, qui indignos, qui deniq; gratis, hoc est, cōmodi nihil à nobis expectas nos diligit, qui denique ignoscit nobis atque adeo benefacit: Nos verò nequaquam illius amorem præuenire possumus, vt amando simus priores: Sed neque gratis, neque sine merito illum amamus, nec velut indignum, qui amari dignissimus: item neque benefacere illi possumus, neque ignoscere. Constat tuit nobis proximum, in quem hæc omnia exercendo vicem suo rependimus amoris. Quem pietatis seu compassionis affectum habuerit beata Magdalena, primum ad Christum, tanquam ad caput, deinde etiam ad eius membra, id est, ad proximum, significatur per effusionem vnguenti, quo caput Christi unxit & pedes. Palam est etiam partim ex Euangelio, partim ex descriptione

scriptione vitæ eius, circa crucem, circa sepulturam, circa conuersionem icē
 proximorum ad fidem, quam sollicita, quamq; sedula fuerit. Duodecimum,
 est deuotio ad Deum, qua mens prompta fit ad omnia, quæ Deo nouerit pla-
 cere: Nunquam laude fatietur diuina: nihil quod diuinum spirat cultum, fa-
 stidiat: nihil quod mortificationem postulat sensualis hominis, refugiat: quæ sit
 detractet nihil, quod infert pro Christo laborem: non recuset quod tollit
 quietem: nullis impensis, nullis tandem viribus pro honore Dei parcat. Ta-
 lis fuit beata Magdalena, propterea acceptissima Deo, qui est benedictus in
 secula, Amen.

IN EADEM SOLENNITATE.

Præminentia decem beate Mariæ Magdalene qua sint.

Sermo IV.

Vbi abundauit delictum, superabundauit & gratia. Romanorum 5. Ad com-
 probandam huius verbi veritatem, fratres charissimi, nō aliunde no-
 bis testimonium petendum est, quam ab ea cuius hodie agimus me-
 moriam, æque nobis dulcem & festiuam. Siquidem ipsius vitam contem-
 plantibus (si pensamus cuiusmodi ante, cuiusmodiue post conuersionem
 fuerit) liquido constabit non minus gratiam in ea atque delictum abunda-
 se. Tanta enim gratia, tanta in ea charitas abundauit, vt pleriq; nec immerito
 quidem post Ioannem Baptistam excellentiorem ei tribuant gradum sancti-
 tatis. Porro præter gratiam illam gratum facientem seu sanctificantem, qua
 multis illustrium fuit superior, alia decem à Christo meruit insignia, quæ
 præiulia seu præminentias atque prærogatiuas vocamus: vt pote quæ in
 cæteris sanctis aut non ad eò perfectè, aut omninò non reperiuntur. Princi-
 pio igitur, eius conuersionem plenam contritione locamus, & pœnitentiam
 non vulgarem. Siquidem paucis admodum sanctis donatum est, qui graui &
 multorum criminum sarcina abiecta, pœnitentiam perfectissimam sint as-
 secuti. Nam si (vt diuus Augustinus refert) paucissimi sunt tantæ felicitatis, vt
 ab ineunte adolescentia nulla damnabilia peccata commiserint. Et beatus
 Ambrosius dicat facilius se inuenisse, qui rectè seruauerit innocentiam, quã
 qui congruè egerit pœnitentiam (quod tamen de perfectissima pœnitentia,
 quæ non solum errata castigat, sed etiam vnde delicta oriuntur, peccandi af-
 fectiones extinguit, intelligendum est) conficitur pro singulari munere,
 beate Magdalene præstitum vt tam grandi vitiorum colluue erepta, pœni-
 tentiam faceret dignissimam, peccata simul ac vitia rescindens, mundanasq;
 affectiones diuinis amoribus commutans. Hæc autem eius pœnitentia quam
 grata fuerit Christo, quam execrabilis mundo, pœnitendi initia eius in Euā-
 gelio laudatissima testantur, quibus elucet conuersionem eius (quippe quæ
 exuberantissimo seruore, singulariq; perfectione fuit inchoata) excellentissi-
 ma charitate consummatam. Siquidem primo accessu mox illud perfectè cō-
 pleuit, quod Apostolus monet: *Sicut exhibuistis membra vestra seruire immundi-*
tie & iniquitati ad iniquitatem, ita nunc exhibete membra vestra seruire iustitie in
sanctificationem.

Conuersio
 B. Mariæ
 Magdalene
 quam fuerit
 perfecta.
 Augustin.

Ambros.

Rom. 6.